

MINK BEKKERING

Vrijdag 31 maart 2017

Mink steekt de winderige parkeerplaats van Shopping Plaza over. In de glazen toegangsdeuren ziet hij een bleke jongen met een opgejaagde blik in zijn ogen. Hij heeft de capuchon van zijn smoezelige, oversized trui over zijn hoofd getrokken, zodat je alleen een paar vette sliertjes haar kunt zien. Het stukje huid tussen zijn mond en neus glanst van het zweet.

Fok, denkt Mink. Ben ik dat?

Zodra de automatische deuren openschuiven, wordt zijn spiegelbeeld uit elkaar gerukt en stuurt een zoemende airco ijskoude lucht op hem af.

Hij aarzelt. Op de parkeerplaats kon hij nog alle kanten op vluchten, maar de winkelgalerij heeft maar één in- en uitgang.

Terwijl hij zijn bovenlip afdroogt met zijn mouw, probeert hij zijn ongerustheid weg te redeneren. Shopping Plaza ligt niet in hun wijk, dus veel bekenden zal hij niet tegenkomen. Nou ja, iemand van school misschien, maar die herkent hem hoogstwaarschijnlijk toch niet – aangezien hij zichzelf nog amper herkent.

Zijn zenuwen laten zich niet helemaal sussen. Hij haalt diep adem en stapt op de witte tegelvloer – behoedzaam, alsof het de bodem van een verdwijnkast is, die elk moment onder zijn voeten kan wegklappen.

De vloer blijkt stevig genoeg. Het zijn Minks benen die op slappe touwen lijken. Hij is duizelig van de honger en komt maar langzaam vooruit. Mensen passeren hem links en rechts en iemand botst in de haast tegen zijn schouder. Hij schrikt – sukkel, je mag niet opvallen! – en probeert het tempo op te voeren, maar het is vooral zijn hartslag die steeds sneller gaat.

Daans Dierenspeciaalzaak. Een kledingwinkelte dat Conny heet.

Met elke stap die hij zet, wordt de druk op zijn borst groter. Handyman. De Goudsmid.

Bij Olala Chocola blijft hij hijgend staan.

Hij kan beter teruggaan voordat hij een paniekaanval krijgt.

Op dat moment ziet hij in de verte het logo van Albert Heijn. Zijn maag gromt als een gevaarlijke hond – eten! – en Mink weet zijn All Stars toch weer in beweging te krijgen, richting Frituurmuur, waar een groepje jongens het wereldrecord snackend apen probeert te verbeteren.

Shit! Micha uit zijn klas is erbij! Waarom luncht die sukkel niet gewoon op school?

Mink negeert de gekmakende geur van friet en kroketten en strompelt verder. Godzijdank let Micha niet op hem. Geen van die gasten trouwens. Ze hebben het te druk met hun telefoons.

Bij het Kruidvat staat een straatkrantenverkoper zonder telefoon. En hij kijkt wel! Zijn grote grijns is een en al tandvlees en nauwelijks tanden. Vanbinnen krimpt Mink in elkaar. Weet die man wie hij is? Straks begint hij nog te roepen en te wijzen en dan...

Mink staart naar de grond en wenst dat hij onzichtbaar was, terwijl hij zichzelf in gedachten toeschreeuwt: lopen, lopen, lopen!

Een heel eind verder durft hij pas weer op te kijken.

Hij heeft zich zorgen gemaakt om niets. Om hem heen slenteren mensen met papieren tassen. Twee mannen in donkerblauwe pakken en met kort getrimde baarden komen hem tegemoet. Ze zijn niet geïnteresseerd in smoezelig geklede jongens.

Een bejaarde vrouw met een Cornetto leunt tegen een winkelruit. Mink moet zich inhouden om het ijsje niet uit haar hand te rukken en loopt misselijk van verlangen verder, terwijl de zonnestralen zo venijnig door het glazen dak heen priemen dat hij zwarte vlekken voor zijn ogen krijgt.

Het is een wonder dat hij Albert Heijn weet te bereiken zonder flauw te vallen.

Voor de ingang staat een bewegend speelgoedtreintje. Het meisje dat erin zit, gilt van plezier. Ze heeft drie rechtopstaande staartjes die als bonsaiboompjes uit haar hoofd lijken te groeien. Mink loopt met een flinke boog om haar heen, want haar moeder maakt foto's en hij is als de dood dat hij op haar schermpje verschijnt.

Daar is de rij met winkelwagens! Met trillende vingers stopt hij een muntje in de gleuf en rijdt het karretje naar het poortje, dat ogenblikkelijk voor hem openzwaait. De duwstang geeft houvast, maar in zijn hoofd duizelt het van alle prikkels. De bontgekleurde verpakkingen lijken ineens ogen te hebben. En hingen die spiegels en camera's er altijd al?

Hij weet ineens zeker dat hij dadelijk in de spotlights wordt gezet. Dat een uitgelaten stem uit de speakertjes in het plafond tegen hem zal gaan roepen: 'Gefeliciteerd! U bent de honderd-

duizendste bezoeker en hebt recht op een jaar lang gratis boodschappen.’

Ondanks de airco krijgt Mink het bloedheet. Hij loopt zo snel als zijn slappe benen het toelaten naar de groenteafdeling en neemt de bocht met een behoorlijk vaartje. Meteen klinkt er een akelig *pie-hiep*.

Stomme rotwielmpjes!

Bij de paprika’s kijkt een vrouw hem recht aan. Mink wendt zijn hoofd af en grist een tros bananen mee. Veel eiwitten, dus voedzaam – hij heeft geen idee hoe hij aan die informatie komt – en, ook niet onbelangrijk: goedkoop.

Opschieten! Een fles water. Pindakaas.

Een man en een kind staren hem aan. Mink probeert nog dieper in zijn hoody weg te kruipen en vlucht naar de broodafdeling. Een of twee zakken? Zo heel veel cash heeft hij niet bij zich en wie weet hoe lang hij er nog mee moet doen.

Zijn ogen schieten vol.

Niet hier! Met moeite knippert hij zijn tranen weg. Hij legt twee gesneden broden in de winkelwagen en gooit er in het volgende gangpad ook nog een pak spaghetti en een paar blikken tomatenblokjes bij. De dure Parmezaanse kaas waar hij zo gek op is, laat hij noodgedwongen links liggen.

Gewoon door blijven ademen! Hij rijdt zijn boodschappen naar de kassa – soms zit het mee: er is niemand voor hem – en legt de artikelen op de lopende band.

Dan ziet hij het.

MINK BEKKERING

Vrijdag 31 maart 2017

Zijn gezicht.

Op een poster, boven de ton voor lege batterijen.

Ze hebben er VERMIST bij geschreven, maar Mink weet best dat ze ‘gezocht’ bedoelen. Het angstzweet gutst meteen uit al zijn poriën. Het is een afdruk van de foto die bij hen thuis in de hal hangt. Hij kijkt nogal schaapachtig, en ziet er niet bepaald uit als een misdadiger. Er staat een telefoonnummer bij, zodat je de politie kunt waarschuwen.

Het meisje achter de kassa herkent hem gelukkig niet.

‘Hallo.’ Haar oogschaduw is knalblauw. Volgens haar naam-bordje heet ze Desie.

Mink mompelt iets onduidelijks terug en houdt het geld vast klaar, terwijl hij haar met zijn gedachten probeert te bezweren: niet kijken, niet kijken.

Ze kijkt hem onderzoekend aan. ‘Heb je alles kunnen vinden?’ Schiet toch op, mens! Hij knikt.

‘Wil je een tasje?’ vraagt ze.

Hij bromt iets wat op ja lijkt.

‘Dat is dan vijftientig eurocent extra.’ Ze legt de plastic tas voor hem neer.

Mink stopt de gescande boodschappen erin. Zijn bewegingen voelen stijf, alsof hij een robot is. Intussen hoort hij achter zich twee vrouwen praten.

‘Ze denken niet dat ze het haalt,’ zegt de een. ‘Dat zegt mijn dochter tenminste, die zit bij haar in de klas.’

‘Wat erg,’ zegt de ander. ‘Zo’n jong meisje nog.’

Als Desie haar hoofd schudt, bewegen haar lange oorbellen – een paar blauwgeverfde veren – mee. ‘Het schijnt dat ze de dader kende. Dat hij zelfs een goede vriend van haar was.’

Er loopt een rilling over Minks rug. Ze heeft het over hem!

Hij doet zijn best om rustig te blijven en concentreert zich op de tas die steeds zwaarder wordt, het hengsel dat in zijn pols snijdt.

Alleen de pindakaas moet nog gescand worden.

‘Je zult maar zo’n vriend hebben.’ Desie knikt naar de poster. ‘Dat is hem trouwens. Ze hebben overal foto’s van hem opgehangen maar hij is nog steeds niet terecht.’

De winkel begint te tolleren. Mink klemt zich vast aan de opstaande rand naast de lopende band.

‘Gaat het?’ vraagt Desie. Zelfs haar blauwe oogschaduw kijkt bezorgd.

‘Ja, hoor.’ Zijn stem doet raar.

‘Dat is dan negen euro vijftien negentig,’ zegt ze.

Hij wil haar het briefje van tien geven, maar het papier blijft aan zijn vochtige vingers plakken. Ze kijkt ernaar en dan naar hem en – NEE! – haar gezicht draait naar zijn foto op de poster.

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Eigenlijk lijkt je best...’

Hij wacht de rest van haar woorden niet af, laat het geld als een propje op de lopende band vallen en spurt ervandoor. Hoe het kan, weet hij niet, maar hij heeft ineens vleugels.

‘Houd hem tegen!’ roept Desie.

Er doemt een beveiliging voor hem op. Hij lijkt negen maanden zwanger en transpireert nog erger dan Mink, die in een reflex met zijn tas tegen de rechterknie van de man slaat.

Lang leve de keiharde blikken tomatenblokjes. De beveiliging krimpt in elkaar en is een paar seconden uitgeschakeld.

Rennen!

Mink rukt een verdwaalde winkelwagen naar zich toe en duwt hem zo hard mogelijk weer van zich af, in de richting van de beveiliging. Dan vlucht hij de galerij in, spurt langs de winkels, duwt – sorry, sorry! – een paar mensen opzij, en knalt bijna door de trage glazen schuifdeuren heen. Parkeerplaats over!

‘Staan blijven!’ hoort hij iemand roepen.

Echt niet! Hij vliegt door straten en brandgangen, over het pad bij het speeltuintje. De tas slaat zo nu en dan tegen zijn benen en zijn hart dreunt zo hard tegen zijn ribben dat Mink vreest dat ze zullen breken. De gedachte aan Jools is als kerosine. Als ze hem pakken, is alles verloren. Zijn schuilplaats is nog maar een paar minuten hier vandaan.

Hij kijkt achterom. Niemand. Hij vertraagt zijn pas en neemt even de tijd om uit te hijgen. Nu merkt hij pas hoe uitgeput hij is. Zijn longen schuren, zijn benen zitten vol pap en...

Wat staat die man aan de overkant van de weg hem aan te gapen?

Minks zintuigen staan meteen weer op scherp. Wegwezen! Hij gaat linksaf en rechtsaf.

Eindelijk! Daar is het leegstaande gebouw waar hij zich de

afgelopen dagen heeft verstopt. Aan de voorkant is alles stevig dichtgetimmerd, maar aan de zijkant bevindt zich een geheime ingang. De plaat die de deuropening lijkt af te sluiten, zit in werkelijkheid los. Je kunt hem zo opzij tillen.

Mink gluurt om het hoekje en dan gaan in zijn hoofd honderden alarmbellen af.

Hij weet zeker dat hij de plaat heeft teruggezet voordat hij naar Shopping Plaza ging. Dat hij de geheime ingang heel zorgvuldig heeft afgesloten, zoals Lena hem had opgedragen. Met diezelfde houten plaat die nu in het gras ligt!

Mink staart naar het gat zonder deur en denkt aan het gasflesje dat daarbinnen ligt. Naar gekookte spaghetti kan hij voorlopig fluiten.

Wat nu? Hij durft het gebouw niet in te gaan.

Zonneheuvel. Dat is het enige woord dat bij hem opkomt.

DEEL 2

PAMELA ANDERSON

Magic is all about directing attention.

(Keith Barry – Ierse mentalist, hypnotiseur en illusionist)

MINK BEKKERING

Zaterdag 2 mei 2015

Mink was veertien toen hij Jools voor de eerste keer zag. Of beter gezegd: hoorde.

Opa woonde nog in zijn vakantiehuisje op Zonneheuvel en had Mink naar de gemeenschappelijke tuinschuur gestuurd om een gieter te halen. Mink ging naar binnen en wilde de lamp aandoen, toen de deur met een klap achter hem dicht waaide. Gelukkig had de lichtschakelaar een controlelampje, zodat hij ook in het donker te vinden was.

‘Niet aandoen!’ klonk het.

In een reflex trok Mink zijn vinger terug. Daarna dacht hij: ja, hallo, hoezo? – maar toen hoorde hij iemand zachtjes snikken, zo leek het tenminste, dus liet hij zijn hand zakken en bleef een poosje in het donker staan luisteren.

Zeker weten, achter in de schuur zat iemand te huilen.

‘Gaat het?’ vroeg Mink.

‘Laat me met rust.’ Het was een meisjesstem.

‘Misschien helpt het om erover te praten.’

‘Ga weg.’

‘Ik doe het licht niet aan,’ beloofde hij.

‘Ben je doof?’ snauwde ze. ‘Gun me wat privacy, ja?’

Mink dacht aan een zinnetje uit zijn goochelboek: afleiding is het sleutelwoord.

Misschien werkte het ook bij huilende meisjes.

‘Je hoeft je heus niet te schamen,’ zei hij. ‘Ik huil zo vaak.’

‘Zal wel.’

‘Ken je dat verhaal van Hachi? Over een hond die negen jaar lang op zijn overleden baasje wacht. Het is de zieligste film die ik ooit heb gezien. Ik heb er een heel pak tissues doorheen gejaagd.’

Ze kon een zacht gegrinnik niet onderdrukken.

‘Niet doorvertellen, hè?’ zei Mink.

‘En tegen mij zeg je dat ik me niet hoeft te schamen.’

Haar stem was hees, wat niet goed bij haar knauwende dialect paste. Mink probeerde zich een voorstelling van haar te maken. Blond haar tot op haar schouders – licht golvend, geen pony. Een opvallend grote mond in een smal gezicht. Sproeten misschien.

‘Dat is het niet,’ zei hij, in een poging om zich eruit te kletsen. ‘Ik heb alleen geen zin in gezeur. Als Sebas erachter komt, moet ik het nog weken aanhoren.’

‘Sebas?’

‘Mijn beste vriend. Die huilt echt nooit en daarom durf ik met hem alleen naar actiefilms te kijken. Nou ja, behalve in de bioscoop dan. Zolang ik zonder geluid zit te janken, heeft hij niks in de gaten.’

Nu lachte ze hardop. ‘Tot de lichten aanspringen.’

‘Ja, dat is wel een minpuntje van bioscopen.’

Ze was even stil. Mink hoorde alleen haar ademhaling.

De duisternis voelde als een veilige jas – het had iets intiems en tegelijkertijd anoniems, waardoor hij het er op waagde: ‘Wat was er nou?’

‘Gaat je niks aan.’ Maar ze klonk niet meer zo afwerend als eerst.

‘Het komt door deze blind date, hè? Je vindt er natuurlijk geen bal aan.’

Ze lachte alweer.

‘Je hebt gelijk,’ zei hij. ‘Deze plek is ook om te janken. Ze verkopen niet eens ijsjes of cola. Het enige wat ik je kan aanbieden is een snoeischaar. Of heb je liever een schoffel?’

‘Doe maar een hark.’

‘Beetje lastig vinden zo. Zal ik het licht dan toch maar aan-doen?’

‘Je hebt beloofd van niet!’

‘Ook goed. Dan blijven we gezellig in het donker zitten.’

Ze snoot haar neus en zei niets meer. De stilte bouwde een muurtje tussen hen in. Mink werd met elke seconde onzekerder en de duisternis was ineens alleen nog onhandig. Wat ging er in haar om? Als hij maar even haar gezicht kon zien...

Hij wilde iets gevats zeggen zodat ze weer zou lachen, maar kwam niet verder dan een afgezaagd: ‘Zo te horen kom je niet uit de buurt.’

Nou ja, ze reageerde tenminste. ‘Groningen.’

‘Ben je hier op vakantie?’ vroeg hij.

Het kon dus nog afgezaagder.

‘Was het maar waar,’ mompelde ze.

‘Sorry hoor, maar ik kan je even niet vol...’

‘Mijn ouders zijn uit elkaar als je het zo nodig wilt weten!’

Mink schrok van haar uitval en wilde tegen haar zeggen dat hem dat speet, maar het meisje was net zomin te stoppen als een fiets met kapotte remmen die een berg af reed.

‘Mama wilde per se naar haar geboorteplaats verhuizen,’ rattede ze. ‘Hieteren dus. Oftewel: de saaiste plek van de wereld. Dat vond mama vroeger ook, maar haar familie woont er nog steeds en die is blijkbaar ineens enorm belangrijk als je gaat scheiden. We hebben niet eens een eigen huis en logeren voorlopig bij tante Susanne.’ Haar stem zat ineens weer vol tranen. ‘Dus nu woon ik meestal in Hieteren en af en toe hier. Papa heeft een vakantiehuysje gekocht, zodat ik op de dagen dat ik bij hem ben niet elke keer helemaal naar Groningen hoef te reizen. In plaats daarvan komt hij naar Zonneheuvel.’ Ze slaakte een zucht die uit haar tenen leek te komen.

‘Hieteren valt best mee, hoor,’ probeerde Mink voorzichtig. ‘Ik woon er ook.’

‘Het valt helemaal niet mee. Ik mis ons oude huis en mijn vriendenclubje, en dan moet ik ook nog naar dat stomme Sint Maartencollege waar ik niemand ken.’

‘Je kent mij toch? Ik zit ook op het Sint Maarten.’

Ze hilde met gierende uithalen alsof zijn woorden het nog erger maakten.

Maar het kon natuurlijk ook zijn dat ze hem gewoon niet had verstaan.

‘Hé,’ zei Mink, iets luider. ‘Ik snap dat je baalt, maar misschien valt het over een tijdje allemaal best mee.’

‘Je snapt er helemaal niks van! Ga weg!’

Mink voelde een kleine luchtverplaatsing. Vlak bij hem viel iets met een klap op de grond. Had ze nou iets naar zijn hoofd gegoooid?

‘Doe even normaal!’ riep hij verontwaardigd.

‘Je vraagt erom,’ zei ze. ‘Ik zei dat je weg moest gaan.’

Alsof de schuur van haar alleen was. Mink wilde het licht al bijna aanknippen, toen hij aan Sebas dacht. Die had, op de dag dat zijn moeder stierf, alle lantaarnpalen op het Bremsenpad kapotgeslagen. Verdriet deed soms rare dingen met je, en met al die gevaarlijke gereedschappen in de buurt...

‘Rustig nou maar,’ zei Mink. ‘Ik ga al.’

Zodra hij de deur opende, werd het lichter in de schuur. Hij zocht met zijn ogen naar het meisje en vond haar helemaal achterin. Ze zat weggedoken achter een of ander groot tuinapparaat – een grasmaaier? – waardoor Mink alleen haar benen kon zien.

Met een licht gevoel van spijt liep hij naar buiten en sloot de deur achter zich.

Stomstomstom. Als hij haar straks op school tegenkwam, zou hij niet eens weten dat zij het was. Had hij nou maar gevraagd hoe ze heette.

Hij kon natuurlijk op haar wachten. Hier, bij de schuur.

De gedachte verdween nog sneller dan hij was gekomen. Ze zou vast weer ruzie gaan maken. Of nog erger: kunnen denken dat hij haar toch wel leuk vond.

Met samengeknepen ogen tegen de zon liep hij naar de moes-
tuin, waar opa op een kistje naast de spinaziestruikjes zat.

‘Ik kan de gieter niet pakken,’ zei Mink. ‘Er zit een meisje in de schuur te huilen.’

Opa boog zich voorover, plukte wat onkruid weg en – ja hoor, daar kwam weer een van zijn tegeltjeswijsheden: ‘Blijf ver van huilende vrouwen vandaan. Voor je het weet heb jij het gedaan.’

Mink grinnikte plichtmatig en staarde naar de tientallen witte

huisjes, die als kauwgompjes over de groene heuvel leken uitgestrooid.

Eigenlijk had opa ook wel gelijk. De meeste meiden waren hysterisch en doodvermoeiend. Het levende bewijs zat in veelvoud in zijn klas. Mink was dan ook vast van plan om het meisje uit de tuinschuur zo snel mogelijk te vergeten.